

[Erna Sørensen.]

ret? Det må afhænge af, hvordan formuen eksisterer. Eksisterer den i fast ejendom, der er bolig, er der ikke noget at råde over, og dér kommer man uvilkårligt til at tænke på, at hvis man skal sikre et barn dets arv, var det gamle system med tinglyst skifteekstrakt aldeles fortræffeligt. Det har virket udmærket, men på det område har man altså også konstateret pengeforringelsen derved, at beløbet efter den tinglyste skifteekstrakt har været mindre end den tilsvarende boandel, når beløbet skulle indfries ved barnets myndighedsalder. Men der var dog noget solidt og godt i den ordning, og det princip går man altså helt bort fra nu og tænker sig i stedet at anvende forlodsretten. Jeg håber, den højtærede justitsminister vil være med til meget grundigt at gennemgå reglerne og gå videre, end kommissionen har gjort, for at finde frem til den rigtige løsning.

Jeg vil gerne støtte de bemærkninger, som den ærede ordfører for venstre fremsat med vedrørende overformynderiet. Reglen gælder jo ikke alene værdier, som hører under massebestyrelse i overformynderiet, men jeg har set eksempler, hvor en båndlagt formue stadig står til den lave forrentning til trods for, at de obligationer, der har været deponeret, for længst er udtrukket. Dér har man efter de gældende regler ingen mulighed for at indkøbe bedre forrentede papirer og dermed give den, der har rentenydelsen af en båndlagt formue, et større udbytte af formuen. Jeg har mødt et overordentlig grelt eksempel i praksis. En kvinde havde fået sin arv båndlagt i overformynderiet og måtte under krigen flygte, fordi hun var jøde. I de år blev hendes obligationer udtrukket, og der er stadig ikke købt andre obligationer for pengene. Jeg har forespurgt i overformynderiet og fået det svar, at man ikke har nogen hjemmel til at indkøbe bedre forrentede papirer. Dette spørgsmål vil jeg gerne have optaget til behandling sammen med det af venstres ærede ordfører rejste problem, fordi det er meget betydningsfuldt og sikkert omfatter megen kapital i overformynderiet.

Vi er vel enige om, at vi ikke her skal gå ind på alle enkeltheder, da lovforslaget allerede én gang har været til første behandling; men jeg vil slutte med at sige, at

jeg ikke er blevet overbevist om, at vi, således som den højtærede justitsminister mener, skal fravige den regel, at fætter og kusine hører med blandt de legale arvinger. Vi står fast på denne regel og mener, det er naturligt at bevare den, for selv om slægtens blod måske er tyndt i det led, tror jeg alligevel det er rimeligere, at arven går til slægten, end at den går til staten.

Da vort partis ordfører vedrørende forslaget om ændringer i skifteloven ikke kan være til stede, vil jeg på hans vegne blot sige, at jeg slutter mig til de udtalelser, der blev fremsat under lovforslagets første behandling i maj, og vil gerne være med til at arbejde for, at udtagelsesrettens beløb bliver væsentligt hævet. Jeg kan i hvert fald på forhånd sige, at vi ikke har noget imod, at det hæves til 12.000 kr.

Else-Merete Ross: Da disse to lovforslag var til debat i slutningen af sidste folketingsår, beklagede flere ordførere sig over, at debatten fandt sted 9 dage efter lovforslagernes fremsættelse, hvorved ordførerne fik alt for kort tid til at sætte sig ind i dem. Som forsvar for at have fremsat lovforslagene og bragt dem til første behandling så sent som den 25. maj udtalte den højtærede justitsminister, at tanken alene havde været at give anledning til en offentlig debat, der kunne tilføre det nedsatte udvalg værdifulde impulser.

Det ærede medlem hr. Herluf Rasmussen udtrykte sin skepsis over for, at netop sommerferien skulle være det tidspunkt, som folk normalt benytter til at diskutere arvesager. Så vidt jeg har kunnet konstatere, har det ærede medlem fået ret. Siden den 25. maj har jeg kun fundet to artikler i relation til emnet, og det må jo da siges at være et magert resultat. Overretssagfører J. L. Cohn har i Ugeskrift for Retsvæsen, nr. 39 fra september, skrevet en artikel om testamenters formløse oprettelse og tilbagekaldelse, og i Juristen, nr. 12 fra juni, har professor Torben Lund anmeldt professor Ernst Andersens bog „Arv og Legat“. Det er i øvrigt et spørgsmål, om denne anmeldelse ikke ville være fremkommet på samme tidspunkt, selv om lovforslagene ikke var fremsat før sommerferien.

Det er virkelig synd for den højtærede